

marsandiz

marsandiz*

Gerçeklerle arası iyi olmayan fanzin

YÜKLER

Şiir	Urba	Mert Can Fırat	2
	Yaşama Faaliyetleri	Mehmet Can İnsperest	3
	Sosyoşey	Etrafi	4
	OH	Can Küçükoğlu	6
	Yalnız Yalnızlık	Eşref Yener	8
	Ölümler Konuşmaz Ki REMAKE	Ömer Can Saroğlu	10
	PES 2016	Özgür Göreçki	12
Öykü	Bir Daha Söyle	Mevsim Yenice	14
	Kavga'nın Burası	Özgürcañ Uzunyaşa	19
	Ölü Dalgıcın Sonbaharı	Onur Selamet	22
	Eski Dostlar Çıkmazı	Ömer Can Saroğlu	25

Edebiyat Fanzini:
İstasyon: 10
Eylül 2016
Yıl: 3

Kapak Resmi:
Aslı Ekim

Dizgi:
Nil Müge Felekten

Bilet:
Üç Lira

İç Çizimler:
Emre Öksüz
Gizem Aslantepo
Onur Akkiriş

Makinistler
Can Karatek
Emre Öksüz
Onur Selamet
Ömer Can Saroğlu
Özgürcañ Uzunyaşa

İletişim:
marsandizfanzin@gmail.com
facebook.com/marsandizfanzin
twitter.com/MarsandizFanzin
www.marsandizfanzin.com

Marşandiz: Fr. merchandise
1. Yük Treni
2. Çufçuf Dansı!

URBA

Mert Can Fırat

bilinmeyen ve gidilmeyen kadın kaburgalarına.

halbuki öksüz vakitte giyilmeyen acılar
kabuk bağlanan yara altlarında ana hasretinin
bilindik inanç ile urbamın iç cebinden yere yakın
ikliminde soba alışımı sıcaklığında hüma
böyle bilindi ve böyle susuldu
böyle de deflenir gece siperinde göğsün
dil ve damak kesikleri yan odada
sübyan koşuşlarında salıncaktır
elleri dövülen soyacaklarında yırtık
ritüelinde sperm tarlalarına düşen orak
böyle bilindi ve böyle defol
böyle de susulur gece siperinde göğsün.

YAŞAMA FAALİYETLERİ

Mehmet Can İnsperest

VIII

sözünde durmuş birini
insandan başka sıfatla anamazsınız.

insan kalbinden anılır,
sonra yerine koyulur.

XV

bana ölümsüzlük teklifiyle gelenler
önce bir kez ölmemi isteyecekler.

yani denenmek sorun değil,
yaşamamayı bilmemekse bileceğim.
hani bakılacak onca şey vardır ya
öncesi sonrası hep kusur.
düşünsene boyundan büyük boyunlar bırakıyor gerisinde bu bıçak!
işte sana ölmek için bile yalnız,
iki durak arası
dilimler üstü bir dudak..

XVI

ateşi ateşle yaktım,
ellerim
ellerimin sebebi.

ateşi ateşle yaktım dedim,
ellerim ellerimin sebebi.

gönül almayı bildiğimizden Değil ya işte
gönlünün genişliğinden
çoğu
zaman..

SOSYOŞEY

Etrafi

olmayan günde insan ediyor bana. sosyoşey.
olmayan günde olmayışını sonuna kadar kutlayan. sosyoşey. olmayan günde tek burada
hepsi.
olmayan günde mahallenin fil hayreti.
ışıkların hususi açılmadığı. yeşilin sosyoşeyi. tüyümün sosyoşeyi.
fısılayan kemiğime yanlış pansuman.
yardım getiren traktörden kış buğuları.
bir bir sosyoşeyler.
arabanın altına hangi sebeple girersen gir bir sosyoşey.
telefon direğine hangi sebeple çıkarsan çık. kar yağmış.
karları duysan tepende seni hazırlar. seni bilir.
bilip tekmelediğin. bilip günden gün götürüp iki apartmana öncesini sonrasını anıra anıra
koyduğun kimdir.
telefon kabininde sosyoşeylikliğinle karlar seni kaplamış. kimseyi değil odanı.
komple lambanın bacasına kadar komple beni kaplamış sosyoşey bir sabaha gecedan
sarkan bir bacağa kalan kramp.

güç bela alo: kıstırdığım kuyruğu size sordum. sizden kimse kuyruğumu görmemiş.
kuyruğum: sosyoşeyisin. görülmediğim iddialar dahilinde olabilir. türümden olanların
tamamına beni sor.
türüm: kuyruğumun türü kimdir?
kimdir: parmağımı kaldırdım. beni iste tür.
parmağım: olmayan güne bak.
olmayan gün: sosyoşeyleri şişenin boynunda tut. tut ki gülesin.
şişe: tuttuğunuz hilelere iki dağ baktım.
olur olmaz şenlenen dağ. olur olmaz yere düşüp bekleyen üzüm dağ.

öteki dağ: beklediğim üzümleri siz getirin siz.
kendi gelen üzüm: al. yalan tarafından tuttuğunuz broşür.
ne kadar sosyoşey o kadar fazla mahalleliye bıraktığım sosyonot.
sosyonot: duvarlara yapıştır fil. bir filin yeri değişse olabileceklerin gezdiğiyim.
fil: ben buradayım. kaşınabildiğim kadar kaşınıyorum ve diyorum ki tüm
sosyonotlarınızla sosyoyol olun.
sosyoyol: olmayan günün bana tattırdığı ilk yardımı bana doğru lütfen.
olmayan gün: elden ele şuna yol.
sosyoyol: benim elimden içeceğin benim elim. benim elimden içeceksin.

olmayan gün: tarihi telaşlandır.
sosyoyol: beş kişi seni soruyor. birinin dişiymiş tarih.
tirtir titreyen bir tarih diye tanıdım onu.
diş tarih: büyük büyük büyük babamın olmayan günde yaptıklarını anlatıyorum:
yaptıkları: şunları yaptım: patatesler çuvalında değildi.
çuval: arandım. nedense ben arandım. olmayan gün bir ben iki.
iki: önce bana apartman sonra bana dağ dedin.
sosyoder: dediğime bakılsaydı sosyoşey olmazdım.
olmayan gün: zayıflarken görünebilir biri ol. fark edelim.
çuval: ben. acıkanlar gelir büyük büyük büyük babalığı atlatır. kalkan
parmağım.
hatırmıdır. sayıklarım. beni uyandıran arkamdan bana bağırır.
kramp: selam. a diye bağırma içe götürdüm.
benim üzerimden ne deneyler ne biçimler.
üzerimden kilit
herkes arkamdan intihar etti
nihayet açlık grevindeyim

OH

Can Küçüköglü

bilgisayarınıza usb ile aktardığı
alevi türküsü ağırlıklı şarkılarını silemezsiniz
çünkü evet güldürülmüştür
gözlerinize bakarken
gölgesinin fotoğrafını çektiğiniz gözlerinizi
beyin ölümünüz gerçekleşmemiştir silemezsiniz

yoksa onu artık tanımak istemediğinizi söyleyip
bir yerlerden unfollow mu ettiniz
günde en az üç posta
hâlâ yaşadığına
ismini arayarak baktığınızı silemezsiniz

ve nihayet
artık ne iyi ne de kötü melek olabilirsiniz
hatrınızı soranlara iyi sayılır der
ve iyi sayılır derken gülümserseniz
gülümseyemediğinizi silemediğiniz anlaşılır

elinizi ilk onun tuttuğunu
elinizi ilk onun tuttuğu andaki elinizi
elinizi ilk onun tuttuğu anda
dünyanın çekirdeğinden
stratosfere doğru gerçekleşen ereksiyon.
konserini silemezsiniz

şimdi öyle bir şey olur öyle bir şey olur ki
ona anlatamayacaksınız
kendiniz de anlamak istemediğinizi söylemezsiniz
ağzınıza gelen müslüm gürses tadı
ağlayamadığınız için sümüşe dönüşür
onu burnunuzdan gelse de sümürmez
içinize çekecektiniz gitmeseydi söylemezsiniz

yeşil bir kapşonlusu vardı bir de
yeşil kapşonlusu üstüneyken sarılınca
uçan bir ağaç tarafından emzirilmeye benzerdiniz
bir küllüğün bitebileceğini
fakat kemiklerinizin zihni sıfırlanacaksa bile söylemezsiniz

saçlarına dokununca ağrısı
bir keresinde bir başı oluşu bile geçmişti söylemezsiniz

sizi ezberlenemez ettiklerini ve
ayrılmaya dair oluşturduğu talebi
smsle gönderdiğini söylemezsiniz

bir ama yeter
niye aranırsa
ama seni sevdim ne yapayım -da demiştir

ve kahrolacak daha kötü bir zaten
olmadığını anladığınız an
ayrılığınız size kırmızı bir pantolonla müjdelenir
tillahi üstünüze yazsa sildiremez bu acıyı oh

YALNIZ YALNIZLIK

Eşref Yener

*bence insanlar bu görüntüleri gördüklerinde
"yazık çocuğa yaa Allah yardımcısı olsun"
diyecekler ve yemeklerini yemeye devam edecekler.*

şimdi senin için otobandan geçen her araç biraz daha ıssızlık
yıkıma dönük
peki ama bu azaldığın kimdir bu uzun yağlı bıçaklar gecesinde

belli esmer bir zamanın ensesinden
ve aralıksız zaman gibi kabul ettiği yüzüyle seni
büyüdün de büyüdüñ örümceği evin kemirgen zamanlarında
onun tozu yerleşik kılan ismini özenle büyüdüñ.
atıp yedi müdürlü küpe bir düğüm daha
dedin anlamam uyuşukluktaki ben
çatlayan tohumdan dans eden şekillerden.
kesin eğmesi gibi bir ikindinin düzlükleri
bir bıçak ağzına yaşamak konulacaktı onu koydun.

bak avuçluyorsun ya bıkip usanmadan döllenen acıyı
unutma çiçeksiz masalar balkondaysa sabaha karşı
ve birisi bozkırdan utanmayarak sigara içiyorsa artık
gerisi ölüm organıdır

-Lethe! Lethe!

*yalvarırım şarap güçsüz ellerime kullanılmış omzuma
ah benim yorgun elli hancım morumsu külüm benim
ayılınca düşünürüz yine nefessiz ahşabı çözülen kanı*

kuşanıp da yüzünü
hep umuda yargılı kişilerin
diyorum ki et ete değdiğinde o erkeksi gözlerin senin
anlamı arttırır ve soyunmayı belki dudağına yol aldırır
-tamam.
bak çiçeksiz masalar aklıma geldikçe diyorum ki
bu çöl aşıldıkça olgun bir narı var eder
-ona da tamam. tamam ama kimim ki oğlum ben
ölümsüz unsurların kölesinden başka kim
anlamıyorsun
benim gibilere yolda broşür bile
ve sadece eğil bir bak
liman üzerinde nasıl hüzün
ve göğe bir orman gibi çoğaltarak onu
nasıl uzayan alev çanı göğün eğrisinde nasıl
anlamıyorsun anlasana artık
!neye yarar
çiçeksiz masalarda
sigara içen bir cesedi saklamak
neye!

ÖLÜLER KONUŞMAZ Kİ REMAKE

Ömer Can Saroğlu

saçlarını toprakladın...
o gün tüm meydanlar halkındı
Ulaşılabilir Kalp Sorunları Merkezi'ni dağıttın
ulaşılmazlarım Bastille'in kapısını kırdı

sen yoktan edilmişlerin mütevazılık tanrısı
yüzünü gösterdin, varsıllaştım
ah beni nasıl tutabilirlerdi ayık, ayakta duramazdım
şarkılar söyledim Zincirlikuyu travmayından çıkarak
korkuluktan çok prensmişim ayçiçek tarlalarında
güneş girdiğinde gözlerime ilk defa
paylaşmayı istedim güneşin dilini
ve beni adamın yaptım
köprüleri geçtim, uzak değilmiş karşı
sırf sen istedin diye, silahımı bıraktım

fikirlerim ne kadar eskiymiş ah bu ben miymişim
sevmediğin şeyleri ateşlere attım
gökyüzünü gösterirdin, yıldızlar varmış
yer değiştirirlermiş, dağılırlarmış...
olsun yıldızlar biz ölene kadar yerlerinde durdular
biz öldük ve neden, göstermiyor pusula
bir yıldızın öz hareketini izledim, dalgalar beni kıyıya götürdü
ağlamak gülmek gibi ortak lisanlarımızı nehirlerle boşalttım
bu şehirden defalarca gittim, kuşlar yerleşti
mezardan çıkılmazmış, sıkıntıdan dolaştım
görgü tanığı yan mezardaki kafasız bir kunduracıydı
senden uzaklaştıran eskiden dans ayaklarım
defnedemedik dedi seni müftü, kararlıymış
bir ikinci emre kadar yaşamam yasaklanmış

kaç leşin vardı bugüne kadar, dosyanı hiç açmamışlar
Ömer'i öldürdüğünü dahi benden yeni duydular
bir toprağı eşeliyorum, ulaşıyorum sandıkça kendime
kırılıyor putlarım dokundukça, ıssızlaşıyorum ellerimle
tertiplerim eski, konserlerim iptal ve kış geliyor
beni örten gastenin üstünde mankenler yüzüyor
göremiyorum gün ışığını, ruhum kalınlaştı duaya rağmen
konuşamıyorum kimseyle, Pink Floyd duvarlar örüyor
umarım ölürsün sevgilim,
kimsenin sinemaya gitmediği bir kış günü
ölürsün ve görürsün, nasıl hisseder ölümler
ölüler konuşmaz ki, kime anlatabilirsin?
bana miras kalır yılan yuvalarındaki dişler
ölmeni istiyorum belki rüyalarım giremezsin
sanmıyorum gidiş izlerini boyalarla silemezsin
West Indies, Kızıl Elma, İtaki, Maçın; doktoruma söyledim
onun diş izlerini otopside göremezsin!

PES 2016

Özgür Göreçki

*"Baba ben yıkıcıyım ama
kendini bilmez değilim."
Kazım Koyuncu*

Kayayı tunayla beslemen, olman yiit
Derelerdekullandın Times New Roman
Gül takınca kulına aynı güle benzeen kızlar
Kızılırmak ile Yeşilirmak arasındaki büyük otopark
Bismillahla bir ormanı daha diktiimiz
Habire sancıyan kocaman bir toprak parçasına sıkışmış
Dolu tüplerden ne kadar korktuumuzun resmi
Ve başlayan baş aarıları
Hiç kimseye sormadan

Artık başka bir yordam gideceiz, mereva bu uzattım elim
Bir uçurumu sonlandıraca olan
Artık hiçbir zaman asla ruh çaarmayacaız ve cüzdanlarımız kaybolmayaca Kim
düşecekse bir hasret gölüne zaman geçirmeden çıkaca
Birbirlerimizin omuzlarıyla

Tunayla beslemen kayayı, yiit olman
Tabii Times News Roman, derelerde kullandın için
Tebrikler,
Ananı, babanı, kimsenin yüzü yere düşürmemeyi ilk kez öğrendin
Artık nasıl olduysa yerde bulduun pizza krakeri kafana dikebilirsin
Utanmadan bir türkü dinleyebilirsin
O kıza sarılabilirsin nedensiz
Hayatlarını sehpaya uzatabilirsin

Her yer Bolu adında bir il ise merkezindeydik hepimiz
Devletimiz
Beni bir gece Emlak Bankası Genel Müdürü olarak atadığında Önce Emlak
Bankası kapanmadı mı lan diye düşündüm

Spor ayakkabılarımı giydim.

Din kültürü öğretmenimin mezarına gidip
Anlamını hiç öğretmedi
Bazı dualar ettim.

Aynı derelerde kullandığın Times New Roman'ları
Kimseden kalmayan, neden hatırlamıyorum, aldım kol saatimi
Bir çocuğun dökülen ilk dişini de takıp yanıma
İnsan olmanın tüm kötü yanlarını affettim
Hayvanların arasından kurtardığımız bir çiçeği
Çok eski panjurlara ekdim.

Halbuki lehim tüplerinin altından yükseklere kardeşlik köprüsü ve
Madame Bilmemkim'in silüeti kamyonların akslarına sadece
İneklerin memelerinde süt biriktiren Yalçın isimli insanlar olsun
Komşularımız bizimle iyi geçinsin aşure maşure getirsin
Pistir diye yemeyelim isterdim.

BİR DAHA SÖYLE

Mevsim Yenice

Şirkete girer girmez göz göze geldim Filiz'le. Bu sefer her sabah yaptığım gibi koşar adım yanına gidip günaydın demedim. Dün akşam Berk'le Okan'ın dediği gibi yaptım, onu hiç önemsemiyormuş gibi sessizce yerime geçtim, montumu kenara bıraktım ve oturdum. Ne demişti Berk, "Birader bundan böyle Filiz ile ilgili tüm kaygılarını gelecek yıllara ait gider tahakkuklarına, korkularını da geçmiş yıllar zarar hanesine işleyeceksin olacak bitecek." Ona selam vermeyeceğim diye şirkettekileri de es geçince içime kurt düştü. Millet işkillenmiş midir Filiz'e bozuk olduğumdan acaba? Neyse ne! Bir yıldır kendi denediğim yöntemler işe mi yaradı sanki? Bari bu kez arkadaşlarımı dinleyeyim.

"Hayırdır Karadeniz'de gemilerin mi battı? Ne o selamsız sabahsız haller?" dedi Filiz.

Robotik bir hareketle, oturduğum döner sandalyeyle birlikte kendimi Filiz'in masasına doğru

çevirdim. Siyah iri gözleriyle karşılaşınca kan alınırken iğnenin deriyle ilk buluştuğu an gibi ürperdim. Bu sabah rengi biraz soluk muydu ne? Dikkatimi başka yere dağıtmak için tepesinde duran Atatürk portresine odaklandım. Berk dün akşam bardaki replikleriyle sağ omzumdan konuşmaya başladı.

"Kadın kısmına çok yüz vermeyeceksin oğlum. Bir yıldır peşinden sürünüyorsun, kız kafasına göre at koşuyor tabii, normal. Selamı sabahı keseceksin önce. Yavaş yavaş aldırış etmediğini anlayacak. Beynini aktive, duygularını pasife alacaksın yani. Anladın mı? Zaten senden gelen ilgiye alışmış, attan düşmüşse dönecek bak gör."

"Huu huu sana diyorum. İyi misin Fatih?"

Yumuşacık sesi kafamdaki karanlık atmosferi böldüğünde, bedenim onun masasına dönük, sağ omzum kulağıma doğru kalkık Atatürk portresine baki-

yordum. Sonra irkilir gibi omzumdaki eğimi düzelttim ve Filiz'in arkasında, camın önünde duran saksı çiçeklerine baktım.

"Dün gece bayağı eğlendik, dağıttık arkadaşlarla. Uykusuzum," dedim.

Dün günlerden cumaydı. Çıkışta Taksim'de, bir yıldır aşkımı itiraf edemediğim ve her cuma birlikte dışarıya çıkmaya alıştığım Filiz'le bir şeyler yapmayı planlıyordum. Ters köşe oldum. Aslında ondan bir teklif geldi gelmesine. Gelmez olaydı o ayrı. İş çıkışına yakın birileri ile mesajlaştı, sonra odadan çıkıp saçlarının bukleleriyle oynayarak telefonla konuştu. En son lavaboya uğradı. Odaya geri döndüğünde ıslak ellerini önce pantolonuna sildi, sonra sarı saçlarını arkaya doğru atıp isteksiz bir ses tonu takındı.

"Biz çıkışta birkaç arkadaşla Kadıköy'e geçeceğiz. İstersen sen de gel."

Herhalde beni sonunda kız arkadaşlarının huzuruna çıkarmaya karar verdi diye düşündüm. Ne de olsa kankalarının görüşleri önemli. Filiz'den çok onların beni beğenmesi gerekli.

"Olur, Taksim sıkı zaten bu aralar beni biraz."

Fazla sevindiğimin belli olmaması için olağan bir tonda konuşmaya gayret ediyordum. Elim kolum olduk olmadık tepkiler vermesin diye kalemlikten bir kalem çekip önümdeki kağıdı karalamaya başladım.

"Ya internetten birisiyle tanıştım, onun arkadaşları Kadıköy'de bir barda çalacaklarmış bu akşam. Beni oraya davet etti," dedi.

Parmaklarımın arasında ustaca dolaştırdığım mavi tükenmez kalem, griden koyu griye dönmüş ofis halısının üstüne düştü. Yere eğilip alırken ne cevap vereceğimi düşündüm, bir şey bulamayınca kalemi ayağımla biraz daha masanın altına doğru ittim. O aynı isteksiz havada konuşmaya devam ediyordu.

"Her hafta birlikte çıkıyoruz ya dışarı, satmış gibi olmayayım diye seni de çağırayım dedim."

Masanın altından bir türlü çıkartamadığım kalem, halının pis görüntüsü ve beynime hücum eden kanın basıncı birleşince ruhum daraliverdi. Kulaklarımdaki sıcaklığın gözlerime saldırmak üzere davrandığını hissedince, son bir gayretle kalemi aldım ve doğruldum. Bir umut internetten tanıştığı kişi bir dişidir diye düşündüm.

"Kim kim olacaksınız peki?" Sesim çatalla-nınca öksürdüm.

"Dedim ya, internetten tanıştığım çocuk, ben ve onun arkadaşları."

Adını söylememiştii ama "çocuk" demesi kalbimi kırmaya yetmişti. Gözümün önünde bir hesap tablosu belirdi. Şirket: Filiz Aşk Sömürücülüğü Ltd. Şti. Dönem Net Kârı: İnternette Tanışılan Çocuk. Zaten

adını sanını bilmek istemiyordum. Anlaşılan birileri bu akşam birilerini görücüye çıkartacaktı ama bu kişinin ben olmadığı kesindi. Kalemle çizilmiş parmaklarımı ovuşturup silmeye çalıştım. Avuç içlerim terliyordu.

"Yok ya o zaman siz takılın, beni arkadaşlar çağırıyordu kaç zamandır. Sitem ediyorlardı, onlarla takılayım bu akşam," dedim.

"E tamam o zaman sen bilirsin." Sesine bir canlılık geldi. Birazcık ısrar etseydi oysa gitmeye dünden razıydım. Gerçi bunu Berk'le Okan'a söylediğimde çok dalga geçtiler. Sonra Berk yine bir bilge edasıyla aldı sazı eline, *"Allah Allah ne varmış birileri ile tanıştıysa. İyi ya işte, değerini anlar senin. O çocuktan hevesini alınca, çocuğu geçmiş yıllar zararlarına, seni de özkaynaklara yazacak. Sen bana güven,"* dedi.

Ben cuma gecesinde Taksim'de bir barda geç saatlere kadar içip Berk'le Okan'a Filiz'den bahsederek geçirdim. Adamlar gece boyunca beni dinledi ve Filiz'i tavlama için taktik verdi. Sonra, cumartesi bizi yarım gün çalıştıran şirketime, beni hafta sonları da erken kalkmak zorunda bıraktığı için bol bol küfür ettim. En sonunda konu, "Ben o şirketten çok daha iyisini bulurum, yetenekli bir adamım bana iş çok ama Filiz orada diye işten çıkamıyorum," kısmına gelince, dört aydır iş bulamayan Okan daraldı, "Beyler ben kaçır," dedi ve evlere dağıldık.

O kadar uykum olduğu halde, acaba Okan'ı kırdım mı diye düşünmekten, beynimle duygularım arasında virman yapıp durmaktan doğru dürüst uyuyamadım. Kendimi tutamasam sabaha karşı Okan'a, "Özür dilerim, öyle demek istemedim," diye mesaj atabilirdim. Yapmadım. Filiz'in bana kattığı tek iyi şey buydu işte, kendime sahip çıkabilmek. Tanıştığımızdan bu yana içimden geçenleri söylememek, mesaj atmamak gibi iletişim konularında kendime mukayyet olabilmeyi öğrendim. Yoksa tanıştığımızın ilk haftasında "Sana aşık oldum", sevgilisi olduğunu öğrendiğimde "Benden daha çok sevmez seni", ayrıldıklarını öğrendiğimde "Sen daha iyilerine layıksın, mesela bana," dün akşam Kadıköy'e internetten tanıştığı çocukla buluşmaya gittiğini öğrendiğimde de, "Geber inşallah" diye mesaj çekebilirdim pekala. Ama yapmadım. Çünkü ben Filiz'i temkinlice seviyordum. Onun istediği gibi yani. Tüm maço yanlarımı törpüleyerek yaklaşıyordum ona. O öyle kıskanç, çok koruyucu tipleri sevmezdi çünkü.

"Hadi ya eğleniniz demek, sevindim. İyi ki benimle gelmedin o zaman," dedi.

"Niye ki siz eğlenmediniz mi?"

"Çok değil. Rock ortamlarını bilirsin, yüksek ses müzik falan. Hiç konuşmadık. Herkes kendi alemindeydi. Seninle daha çok eğleniyoruz."

Madem benimle eğleniyorsun, şirketin duru-

mu iyi, kârda, bok mu var gidip başkalarını aranıyorsun internette, riske atıyorsun kazancı demeyi nasıl istedim.

"Taksim kalabalıktı bayağı. Küçük Beyoğlu'ndaydık bizimkilerle," dedim.

"Lisedekilerle mi yine?"

Berk'le Okan'dan başka kimim kimsem yokmuş gibi davranmasına öfkelen dim. Sanki benim kendisinden başka kız arkadaşım olamazdı. Yoktu gerçekten de ama o başka bir konuydu. İstesem olurdu. İstemiyordum.

"Yok bu kez İnci ve Neşe'yleydim."

"İnci ve Neşe mi? İlk kez duydum bu isimleri."

İlk kez duyacaksın tabii, biri şu an karşımda duran İnci Akü'nün dosyasından, diğeri de Yönetim kurulu ndaki Neşe Hanım'dan doğaçlama.

"Hmm hadi ya hiç bahsetmedim mi sana ben? Üniversiteden arkadaşlarım."

Öğlene kadar işten çıkmak istiyorsam önümdeki mali tabloları bitirmem gerekiyordu. Bir yandan işlerime odaklanmaya çalışıyor, bir yandan Filiz'e verdiğim cevaplarda umursamaz görünmeye çalışıyordum. Çok zordu. İşlere odaklanmak değil, ona karşı duyarsız olmak. Beş yıldır bu şirkette aynı hesaplamaları yapıyordum. Departmanın en eski çalışanlarındanım. Pencere önündeki manzaralı ve büyük masayı hak ediyordum örneğin ama orada Filiz oturuyordu. "Bu oda çok boğuk," dediği gün yer değiştirmeyi teklif edip, onu sakı çiçeklerinin önüne alıp en güzel manzaram yapmış tım. Üstüne üstlük her özel günde ona çiçek göndermeyi de ihmal etmemiş tım. Ama onun incelikten anlaması ne mümkün. O çiçekleri ben sulamasam kuruyup gidecekler. Moralimle aynı zemine dağılmış kuru yapraklara ilişti gözüm.

"Bilmiyorum hiç bahsetmedin arkadaşları ndan. Neyse."

"Şu çiçekleri bir gün olsun ben söylemeden sulasan dişlerimi kıracağım Filiz," dedim birden.

Kafamla işaret ettiğim yöne baktı. Yemeğini yemezsen büyümezsin dendiğinde kızan çocuklar gibi omuz silkti.

"Öff, sabah sabah neyin var yahu, daralttın beni," Karnını tutarak odadan çıktı.

İnci Akü'nün dosyasını bitirmek üzereyken geri döndü. Yüzü kireç gibiydi.

"Dün üşüttüm herhalde. Midem çok kötü. Sabah ne yediysem çıkarttım şimdi," dedi.

Onu klozetin önünde eğilmiş, öğürürken düşündüm. Ben kim bilir kaç gece onun yüzünden içip, tansiyonum mevduat faizi grafikleri gibi bir inip bir çıkınca klozetin önünde diz çöküp kusmuştum. Oh olsun dedim, içer misin elin adamlarıyla, kus. İshal de ol hat-

ta. Alttan üstten diye anlatırsın doktora.

"Geçmiş olsun. Hacer ablaya söyle nane limon falan kaynatsın sana."

"Söyledim, gelir birazdan."

Nane limon gelene kadar iki dosya daha bitirmiş tım. Arada Filiz'e bakıyordum, kafasını masasının üstüne koymuş, kollarını yastık yapmış uyuyordu. Gözlerindeki sürmenin göz kapaklarında bıraktığı siyah izi izledim. Saçlarını okşasam, nane limona üfleyip ona elimle içirsem dedim ama yapmadım. Onun yerine masanın başına gidip kabahatliymiş gibi kolundan dürttüm.

"Kalk iç şundan biraz."

Birkaç yudum aldıktan sonra koşa koşa tuvalete gitti yine. O gelene kadar ben önümdeki işleri bitirmiş tım. Odaya girer girmez çantasını toplamaya başladı.

"Hayırdır?"

"İzin aldım, hastaneye gideceğim, duramıyorum kötüyüm."

Çocuksu yüzünü görünce içim ezildi. Bir insanın en zayıf anı o galiba. Hasta olduğunda tüm günahlarından temizleniveriyor suretin. Bakışlarındaki kirler hastalığın ağırlığıyla ezilip kalıyor.

"Ben de geleyim bekle. İşler bitti zaten."

"Gerek yok. Ben hallederim," derken omzundaki çanta düştü, eşyaları yere saçıldı. Cüzdan, akbil, şeftali rengi bir ruj ve yarısı yenmiş susamları çantasına dağılmış bir simit. Masadan fırlayıp çantayı yerden aldım ve saçılanları içine attım. Sonra montunu giydirdim. Kendi montumu da giyip çantasını omzuma taktım, koluna girdim. Berk bu halimi görseydi bir daha benimle asla Filiz hakkında konuşmazdı. Ben umutsuz bir vakaydım çünkü. İflas bayraklarını çekmiş bir şirketten daha fazlası değildim.

Filiz bir kolumda, parlak gri kadın çantası diğerkolumda, gelen taksiye zar zor el ettim.

"Abi, Taksim İlk Yardım'a."

"Hayırdır yeğenim, kötü bir şey yok ya."

Hayır hayır abim, yanımda gördüğün melek yüzlü şeytan, başkalarıyla sefada, benle hep cefada. Filiz'e dönüp baktım. Sol eliyle karnını, sağ eliyle kapının tutacağını sıkıca tutuyordu. Kırmızı ojeleri pençe gibiydi. Gel gelelim yüzü yağmurda kalmış serçe gibi çaresizdi. Akbaba Filiz'in acınası hali yüreğime dokundu.

"Yok yok abi, arkadaşımın midesi rahatsızlandı da biraz."

"Geçmiş olsun," dedi ve hastanenin olduğu sokağa takside ölümcül bir hastayı taşıyormuş ciddiyeyle, keskin bir fren yaparak girdi.

Beş saniye geç insek Filiz taksiye kusacaktı.

Onun yerine benim üstüme ve acilin girişine kustu. Leş gibi safra kokusu burnumun direğine geldi yerleşti. Güzelim saçları, minik ağzı, kalemle çizilmiş kadar düzgün elleri, hatta siyah gözleri bile o kokuya bulandı. Hastanenin karşısındaki markete koşup su aldım. Elini yüzünü yıkadık. Tüm vücudu titriyordu. Kendimizi acile attık.

“Şikayetiniz neydi?” diye sordu genç doktor karizmatik bir şekilde.

“Midem çok bulanıyor. Sabahtan beri çıkartıyorum.”

“Karnınız ağrıyor mu?”

“Evet arada gelip gidiyor.”

“Peki şöyle uzanın, karnınızı açın muayene edelim.”

Filiz’le gayri ihtiyari göz göze geldik. Karnını görmem doğru muydu? İki çift tedirgin gözün buluşması kadar korkunç bir hikaye ne duydum ne gördüm bunca yıl. Hemen gözlerimi kaçırdım.

“Ben kapıda bekliyorum,” dedim ve dışarıya süzöldüm. Ellerim kollarım vestiyer gibiydi. Mont, çanta, su şişesi, can havliyle cebime sokamadığım cüzdanım, Filiz’in nüfus cüzdanı. Acilin kapısı her açılıp kapandığında içeri giren temiz hava, sabahtan beri kafesine sıkışıp kalmış yüreğimi biraz olsun hafifletiyordu. İlk kez sigara içmiyorum oluşuma hayıflandım. Bu ortama sigara nasıl da iyi giderdi. Acilin önünde sevdiği kadının hastalığının درمانını dalgın bekleyen bir adam ve elinde sigara. Çok karizmatik. Berk olsa, *“Elinde kadın eşyasından sigara iliştilirilecek yer mi kalmış denyo. Şu haline bak. Stok fazlasına dönmüşsün,”* derdi biliyorum. Haklıydı. Yük eşeği miydim ben? Filiz dosyaları beceremez, ben yaparım. Filiz kusar, ben koşarım. Filiz taşıyamaz ama ben taşırım. Zihnimi kin ve nefret duyguları kontrolü altına almaya başlamıştı ki Filiz seslendi.

Yanlarına gittiğimde doktora tebessüm ettiğini gördüm. Sinirlerim iyice bozuldu. Sabahtan beri bana kan kusan bu kız, az evvel tanıştığı doktora gülücük saçıyordu. Beni görünce doktor bozuntusu durumu izah etmek istedi. Yakışıklıydı da şerefsiz.

“Mide bulantısını gidermek ve sıvı elektrolit dengesini tekrar sağlamak için bir serum takacağız. Hemşire hanım hazırlayıp getirecek. Şu taraftaki yatağa geçebilirsiniz.”

Bana durumu açıklamaya çalıştığına göre bizi sevgili ya da eş sanmıştı. Belki Filiz’e beni sormuştu, o da erkek arkadaşım demişti. Biraz sakinleşir gibi oldum. Filiz’i yatırdım. Hemşire gelip serumu bağladı. On dakika kadar başında bekledikten sonra o uyudu, elimdekileri ayak ucuna bırakıp dışarı çıktım. İlaç kokusundan rahatsız olmuştum. Ben çıkarken acilin önüne

bir polis otosu yanaştı, içinden birbirine kelepçelenmiş iki gangster suratlı adam indirildi ve hastaneye sokuldu. Adamın birinin gömleği kanlar içindeydi, diğerinin de burnu kırılmıştı sanırım, eli yüzü kan lekeleriyle doluydu. Birden Filiz ve çantasını içeride yalnız bıraktığım için endişelenip, koşar adım odaya girdim. Filiz’in başında dikildim, hâlâ uyuyordu.

Yan sedyeye yan yana oturtulan iki adam burnundan soluyordu. Polis memuru doktora bilgi verdi. “Bunlar Taksim’de kavga etmişler birbirleriyle. İfadelelerini almak için karakola götürüleceğiz, muayeneye getirdik.” Adamlardan burnu kanayanı, perdenin arasından önce bana sonra Filiz’e baktı. Sakallarındaki kanlar kurumuştu. Tüylerim diken diken oldu. Sonra pansumanları bitince adamları götürdüler. Onlar gidince yerlerine genç bir kadın geldi. Üstü başı yırtılmış. Dövmüşler galiba. Tek başına sürüne sürüne girdi içeri. Yan sedyeye yatırıldı. Onun da saçları sarıydı. Filiz’in böyle dayak yediğini düşündüm. Mesela dün internetten tanıştığı adamlarla bara gitti, başına böyle bir şey gelebilirdi. Onu bir daha asla tek başına bırakmama kararı aldım o an. Düşüncelerimden yorgun düşen bedenimin üzerinde bir rahavet hissedince, dışarıya attım kendimi. Bu kez Filiz’in çantasını da yanıma aldım.

Kendimi çok yalnız hissettim. İçimden Okan’ı aramak geçti. Sesi soğuk geliyorsa dün gece bana bozuldu demekti. Ama şu an Taksim İlk Yardım’ın önünde, omzumda bir kadın çantasıyla ne aradığımı sorarsa ne cevap verecektim onu bilmiyordum. Aramaktan vazgeçtim. Hastaneye girip çıkanların suratlarına baktım. Herkes mutsuzdu. Mutsuz ama güçlü gibi. Mutsuzluk en ucuz antikordu sahiden. Bilançoda varlıklarla kaynakları dengeleyen en hassas unsurdu. O sırada kapının önünde bir karmaşa oldu. İçeriye girmek isteyen bir arabanın önünde dikilmiş kısa boylu bir adam gördüm. Çırılçıplaktı. Adam kısa boylu değil cüceydi. Daha da dikkatli bakınca fark ettim ki adamın dizlerinden aşağısı yoktu. Arabanın önünde çırılçıplak durmuş, şoföre, “Gel beni öp,” diye bağıırıyordu. Bir an rüyada olup olmadığımın şüphe ettim. Adam kornoya bastı, camı açtı, önce çekilmesi için rica etti sonra küfretti. Baktı olmayacak, dövmek için arabadan indi. Adam, hızlı hızlı benim yanıma doğru kaçtı. Şoför ağırlıklı bir tondan bağırdı, “Annem öldü ulan, onu almaya gidiyorum, çekil diyorum neden çekilmiyorsun.” Rüyada değildim. Olayın gerçekliği karşısında tüylerim diken diken olmuştu. Adam bindi arabasına gitti.

“Merhaba ben Bacaksız Selim,” dedi.

Duymamış gibi yaptım. Aşağıya doğru bak-sam adamın çıplak vücudu ile karşılaşacağımdan uzaklara bakıyordum. O sırada güvenlik geldi,

“Git buradan, bu ne hal, kıyafetlerin nerede?”

dedi bacaksız Selim'e.

"Kıyafetim yok bey baba, kap bana bir gömlek, getir giyeyim anca öyle giderim."

"Hadi Selim, yürü git işine. Adamı günaha sokma sabah sabah."

"Kızma güzel abim, ver bir kıyafet çekip gideyim."

Neredeyse üstümdeki montu çıkartıp adama giydirecektim. Güvenlik içeriden bir hırka buldu getirdi. Adama giydirdi.

"Hadi yoluna şimdi," dedi.

Gelen geçen durup olanları izliyordu. İzlenmeyecek gibi de değildi. Ben de nefesimi tutmuştum.

"Gideyim gitmesine de, son bir ricam var. O olmadan gitmem."

"Söyle Selim, işimiz gücümüz var be koçum, hadi."

"Beni sevdiğini söyle gideyim."

"Tövbe estağfurullah. Hadi Selim hadi git buradan. Bak millet toplanıyor etrafa, hastaneyi kilit ettin."

"Söylemezsen gitmem. Söyle gideyim. Bak çışım de geldi işerim şuraya. İşiyorummm, söyleyecek misin?"

"Seni seviyorum," dedi dev gibi güvenlik bacak kadar adama. Kafasını sağa sola salladı sinirli bir şekilde. Kimse şaşkınlığını gizleyemiyordu.

"Bir daha söyleeeee!" diye bağırdı Selim.

Etrafa toplananlar gülmeye başladı. İçimde taş olmuş bir şeyler yumuşayıverdi o an. Keşke ben de Filiz'e bu kadar kolay haykırıversem sevdiğimi.

"Yav Selim, hadi bak gözünü seveyim, söyle dedin söyledim."

"Bir daha söyleeeee."

"Hey yarabbim, seni seviyorum Selim."

"Bir dahaaaaaaa."

Olayı izleyenler, oldukları yerde donup kaldığından araba giriş kapısını kapadıklarının farkında değillerdi. Girmeye çalışan araçların kornaları ötmeye başlayınca güvenlik görevlisi Selim'e iyice yaklaştı.

"Git diyorum bak."

"Bir daha şöyle!"

"Seni seviyorum Selimmm," diye bağırdı güvenlik görevlisi.

"Ben de seniiiiii sevgilimmmmm," diye cevap verince Selim, herkes kahkahaya boğuldu ve alkışlamaya başladı. Kendimi tutamayıp güldüm.

"E hadi artık, gidebilirsin madem sevgimizi ilan ettik değil mi?"

"Gideceğim, gideceğim de, polis arabası gel-sin beni bıraksın bizim mahalleye. Ben kendim gide-

mem."

"Buraya kadar nasıl geldiyse aynen öyle geri git Selim."

"Valla kafam güzelmış gelirken, şimdi ayıldım. Gidemem bu halde."

Tartışmayı bu aşamada bırakıp Filiz'e bakmak için acile girdim. İçeri girdiğimde hemşire serumu çıkartıyordu. Beni görünce gülümsedi. Tutkularımı, vadesi geçmiş ertelenmiş diğer yükümlülükler hanesinden çıkartabilen tek şey buydu işte, onun gülüşü.

"Daha iyi misin?" dedim.

"İyiym Fatih çok sağ ol, sana da zahmet oldu."

İşlemleri bitirip hastanenin önüne çıktığımızda, bacaksız Selim bir polisin kucağında polis arabasına bindiriliyordu. Kendi kendime gülümserken Filiz yakaladı.

"Hayırdır neye gülüyorsun?"

"Hiç," dedim. Omzumdaki çantaya yöneldi.

"Bırak ben taşıyım," dedim. "Sen iyileşmiş sayılmazsın."

Koluma girdi, pençeleriyle montumu kavradı.

"Seni seviyorum," dedim. Daha doğrusu tam olarak seni seviyorum değil de, 'seği hımıyorum' gibi garip bir şeyler yuvarladım ağzımda.

"Anlamadım bir daha söyle," dedi.

Lan dedim tam zamanı, bastır be Fatih.

"Seni diyorum," dedim.

"Ee...?"

"Sınıyorum sınıyorum. Bakalım tek başına çantayı taşıyabilecek kadar güç kazanmış mısın diye sınıyorum," dedim. Şöyle ilahi bir güç ya da bir ayı eli ensemde bir tane indirse rahatlasam diye geçti içimden. Sinir oldum kendime.

"Yaa çok tatlısın, ver ben taşıyım, iyileştim bak," dedi, kolumdan çantayı söker gibi alıp kendi koluna geçirdi. Koluma girdi tekrar. Sonra bana baktı, gözlerimin en içine.

"Ya Fatih iyi ki varsın sen. Seni çok seviyorum."

Ensemde kulaklarıma bir uğultu yayılınca bağırdım,

"Ben de seni sevgilimmmmm."

Kahkaha attı birden. Ben de gülmeye başladım.

"Alemsin vallahi. Nereden geldi o şarkı şimdi aklına. Neyse hadi gel Taksim'e gidelim de birlikte dotalalım biraz."

Sarı saçlarını arkaya doğru savurdu ve hesap defterlerimin sayfalarını parçapinçik eden bir özgüvenle gelen taksiye el etti.

KAVGA'NIN BURASI

Özgürcan Uzunyaşa

(Bir türkü bar. Masalar boş. Dışarıya açılan tek delik olan giriş kapısından, içeriye akşamüstü ışığı vuruyor. Uzakta, kasanın yanındaki masada, dört yaşlı adam oturmuş kutu bira içiyorlar. Bir tanesi ağlıyor. Ne dediği duyulmuyor. Çıkış kapısına yakın masada ise üç kişi oturmakta. V, U ve O. V, U'ya göre daha yaşlı, U ise O'ya göre biraz daha büyük. Üçünün de önünde birer bardak ellilik.)

U: "Bak ben kaç kere söyledim onlara da zaten..."

V: "Çağıracaksın..."

U: "Çağırdım da zaten. Bak kaç kere..."

V: "Hayır."

O: "Kandıracaksın."

U: "Sen giderken biz dönüyorduk. Onu da yaptım. Dedim gel dedim Bora'ya dedim, Serkan'a da dedim."

V: "Öyle demeyeceksin işte. Bora diyeceksin gel bu akşam iki bir şey içelim dertleşelim diyeceksin."

O: "Aynen."

V: "Sonra arayacaksın Serkan'ı, böyle böyle, akşam bekliyorum."

U: "Onu da yaptım baba. Yok işlemiyor ki. Sorun Bora'da değil zaten."

V: "Serkan'da."

U: "Serkan'da."

O: "Valla arkadaş barıştırmak zordur. Allah kimseye böyle dert vermesin."

U: "Zor da görev işte. Sen anlamazsın, görev bilinci, sorumluluk duygusu var mı sende?"

O: "Yer yer oluyor."

(U ve V kahkaha atarlar. U elini sertçe O'nun boynuna koyup birkaç kez kendine çekip bırakır.)

U: "Yer yer oluyormuş."

V: "Evet. Bak ben onu demiyorum. Serkan'ı ara, aç şimdi ara, 'Alo Serkan, ben geldim,' de işte, 'Babam da seni görmek istiyormuş,' böyle böyle. Benim hatırıma gelsin."

U: "Yok gelmez. Şerefsiz."

V: "Ara sen."

U: "Yahu yok şimdi sırası..."

V: "Daha sırası mı olur ulan, ara işte."

U: "Yahu yok."

O: "Bak aldım telefonu arıyorum. Se..."

U: "Ulan dur."

V: "Helal len."

U: "Ver bakayım..."

(Bir süre sessizlik. Telefonun karşı yakasından ince bir ses, anlaşılmaz.)

U: "Eyvallah kardeşim. Nasılsın? Valla haberlerini alıyoruz. Haha, yok oğlum gazetede gördük ya. Ne biçim röportaj yapmışsın? He ya. Şş, bak ne dicem? Ben geldim ha! Nereye mi? Özgür Ülke'ye. Nereye olacak ulan, köye işte. He. Akşam geliyorsun. Gölette içiyoruz. Valla bak. Ya ne çocuğu, karısı yine ya? Oğlum, çocuğu kariya emanet ediyorsun, ikisinden de kurtulmuş oluyorsun işte. Olmuyor mu öyle?"

V: "Beni söyle beni."

U: "He bak babam da burda. Valla. O da ısrar etti zaten ara Serkan'ı özledim dedi. Nereye ziyarete geliyorsun ya? Ne el öpmesi oğlum. İyi. İyi. Tamam. Ne halin varsa gör. Hadi eyvallah. Görüşürüz."

V: "Namussuz. El öpmeye..."

U: "El öpmeye gelecekmış."

O: "El öpülecek yaştasın."

V: "Sus kırarım kafanı ha!"

U: "Görüyorsun di mi baba? Bunların ben ciğerini bilirim, ciğerini. Bak sana bir hikaye anlatayım..."

V: "İzmir mi?"

U: "İzmir."

V: "Komünist Ali."

U: "Komünist Ali. Anlattım mı?"

V: "Tabii."

O: "Bana anlatmadın."

U: "Sana anlatılmaz zaten özet geçilir."

O: "Geç de keyfimizi bulalım."

U: "Bizim Bornova'da bir müzisyen arkadaş vardı. Arkadaş da değil de işte, partiden tanıdığımız bir adam. Komünist Ali derler buna. Girer çıkardı partiye, alanlardan tanışmışlar. Komünist Parti'nin o zamanlar

orda ünlü bir ismi işte. Gittiği yerde bağlama çalar. Zafer işareti yapar bilmem ne. Genç kanı kaynıyor. Neyse, bir gün girdik işte böyle bir bara. Aynı böyle bak, düzen de aynı bu. Bizim Ali çıkmış sahnede akort yapıyor. Ulan dedim Ali. Neyse, oturduk bizim Bora'yla. İki üç tane de Birlik'ten çocuk gelecek. İçlerinde Karaoğlan da var."

V: "He arsız Karaoğlan."

U: "Aynen, Arsız Murat da derler, Karaoğlan Murat da derler. Şurdan çık bir partinin kapısında bağır Karaoğlan Murat diye üç dakika içinde dayak yersin. Öyle arsızdır. Neyse, oturduk böyle aynen. Bizim Komünist Ali başlamamış türküyü. Belli birilerini bekliyor. Bar da yavaş yavaş doluyor biz de yavaş yavaş oluyoruz artık. Bizim Murat'ın arsızlıklar başlayacak belli zaten, yan gözle bakıp duruyor Ali'ye. O bakıyor ben karı kız konusu açıyorum. Murat'ı da babam bilir bak, karıda kızda en gözü olmayan adamdır. Altıncı Filo gitti mi, geri mi geldi, hep mi buradaydı? Adamın olayı bu. Neyse, bizim Komünist'in arkadaşları damladılar. Açtılar masa kahkaha eğlence, rakılar bilmem ne. Biz de eğleniyoruz ama Arsız'ın aklı orada. Baya da provakatif. Garson geliyor garsonla oraya elma yollatıyor. Kızıl elma hani. Böyle şeyler. Baktım ben iş karışacak. Dedim garsona sen çekil abi. Tamam bundan sonra bu masaya ben bakıyorum. O gece masaya ben baktım. Ama olay çıkacak ha, Murat durmuyor, bunlara laf atıyor işte, asker selamı veriyor durduk yerde, türkülere karışıyor. Onlar da zafer işareti yapıyor bilmem ne. Murat da tek Serkan'ı dinler. Aradım Serkan'ı böyle böyle gel, işler karışacak dedim. Bora var diye gelmedi."

O: "Bu kadar mı?"

U: "Ne bu kadar mı?"

O: "Hikaye. Kavga falan yok mu?"

U: "Çakarım bir tane görürsün kavgayı ha. Yok oğlum kavga niye olsun? Laf attilar çıktık işte."

O: "Güzelmış."

U: "Güzel tabii. Zibidi."

V: "Ee bu Serkan evlenmiş çocuğu da olmuş ha?"

U: "He ya, iki yaşına giriyor galiba."

V: "Vay be. Nerde şimdi o? Özel'de mi."

U: "Özel'e girdi işte. DSI'den atıldı ya."

O: "Kesin sizin yüzünüzdedir."

U: "Bizim yüzümüzden tabii. Bak ben bu adama o açıdan çok saygı duyarım baba."

V: "Ne yani neden?"

U: "İşte hayatı var adamın."

V: "Bizim de hayatımız var oğlum yok mu?"

U: "Öyle değil bak. Zamanında bu adamın bizim gibi öyle taraklarda bezi yoktu. Murat nasıl bu kadar saygı duydu, işte böyle. Adamın bir derdi vardı işte,

vatan kurtulsun bilmem ne. Ama hayatını da yaşamak istiyordu. Amacı buydu yani. Düşünürdü işte, ben ileride çocuk yapacağım, evleneceğim, yuva kuracağım. E nasıl yaşayacak bu çocuk? Her sabah sokakta öfke koklayıp, gece burnundan mı soluyacak? Beni öldürmediler de oğlumı öldürecekler mi? Bunları düşünürdü işte Serkan. Öyle tak etmiş canına. Partiye öyle girmiş.”

O: “Hep öyle değil mi?”

U: “Valla bunların çoğu varsa yoksa retorik. Otur kafa patlat. Bizde de pratik bol. Çıkar eyleme çağırır çağırırız da alışkanlık var biraz.”

V: “O başka şimdi orda başka...”

U: “Onu da sonra anlatırız sana.”

O: “Eyvallah.”

U: “Bu Serkan işte o zamandan başka şeyler yapardı. Bize göre o yaşıyordu yani. Bize diyordu hadi atlayın şeye gidelim... Rafting’e mesela. Şeye... Bungee jumping yapalım diyordu. Sonra ertesini hafta gidiyor işte, bakmışız Ölüdeniz’de, yamaç paraşütü yapıyor. Bir gün inanmazsın geldi partinin önünde korna çalıyor. Baktık motor almış. Türkiye turu yapacağım diyor. Gitti Kahta’dan geri döndü. Sıkılmış. Dahasını da yapacaktı.”

V: “Yok yahu.”

U: “Öyle. Niye yapamadı?”

V: “Niye yapamadı?”

O: “Yaptırmadınız.”

U: “Yaptırmadık. Kolundan tutmadık, yapma demedik de. Yapamadı işte. Bizim yanımızda yapamadı. O bize der, kışın ortasında, gelin yaylaya çıkalım gölde yüzelim. Ulan deli misin hava eksi on. Göl değildir o buzdur. Yok, ille de gidelim. Biz gitmeyiz. N’aparız oturur kahvede okey çeviririz. Çay içeriz. Çay ocağında. Çay ocağıydı işte bizim kurtuluşumuz. Hepimiz tabu-

relerdeki hasırların sayısını biliyorduk. Yahu, bir gün de genç olursun değil mi? Bizim gençliğimiz işte kavga-daydı, savaştaydı.”

O: “Ulan sanki yaşlısın ha.”

U: “Kes kırarım kafanı. Ruhumuz yaşlı oğlum bizim.”

V: “Haklı.”

U: “Neyse öyle işte. Bu Serkan gitti evlendi sonra, yeter dedi herhalde. Size de çay ocağınıza da dedi. Partiye uğrar hâlâ ama ha, yanlış olmasın. Ondan yana satış yok. Ama işte bu Bora meselesi falan da tak etti. Dedi gerek yok artık. Bu senin gizli destekçiler var ya, onlar gibi işte. Tabii bunun partiden olduğunu biliyorlar. Ama para veriyor, etkinlik yaptırıyor falan. Çocuğuyla Kaş’a gidiyor. Karısı da var tabii. Öyle yaşıyor.”

(Sessizlik olur, üçü de biralarından birer yudum alırlar. O kafasını onaylar şekilde sallamaktadır. U, O’nun omzuna birkaç hafif yumruk atar. V telefonunu gösterir.)

V: “Valla ben, sen Serkan’ı getirtirsin dediydim ama.”

U: “Getirtemedik.”

V: “O kötü oldu. Ben Bora’yı çağırmıştım çoktan.”

U: “Nasıl yani?”

V: “Bak.”

(Kapıdan takım elbiseli gözlüklü, boynunda fotoğraf makinesi olan bir adam girer. Yüzünde koca bir sırıtış vardır. U ve V selamlaşmak için ayağa kalkıp kollarını açarlar. Bora yakaladığı gibi geri adım atıp bir fotoğraflarını çeker.)

ÖLÜ DALGICIN SONBAHARI

Onur Selamet

Ölü bir dalgıca neden güvenmiştim?

Morarmış diline bağladıkları sarmaşık, kırık dişlerinin arasından dökülürken hiç mi düşünmemiştim? Dalgıç kostümü içindeki bedeni kayalıkların üzerine serili bir post. Kasketi yirmi metre ötede, çirkin bir miğfer gibi duruyor. İçine iri bir kaplumbağa tünemiş ve muhtemelen ailesini de yanına taşımayı düşünüyor.

Sarmaşığın ucunda dil, diğer ucunda kutu var. Ölü dalgıçlarla tanıştığımda mutlaka dillerinden sarkan kutularda ne var diye bakarım. Bir harita bulduğumdaysa onların kostümlerini giyip kanlı canlı bir dalgıca dönüşürüm. Kasketlerindeki kaplumbağaları binlerce özürlü yerinden edip ne kadar da centilmen olduğumu düşünürüm.

Ayaklarımın dibinde ölü bir dalgıç -ki artık neredeyse çıplaktı-, üstümden onun kostümü, sırtımda yarım kalmış oksijen tüpüyle denizler altında binlerce fersaha hazır olurum. Rüzgâr cesedin kokusunu burnuma yuvarladığında kaskımı giyerek kendimi güvenmeye alırım.

Hiç durup düşünmem. *Dalgıç neden ölü? Neden haritası var? Sabahın o kör saatinde, şöyle bir dolanıp döneceğim diye çıktığım evden üzerimde dalgıç kıyafetleriyle okyanusun kıyısında ne arıyorum? Neden sahil güvenliği aramak yerine sular dizlerime kadar yükseliyor? Neden o haritanın ucunda ne olduğunu biliyorum? Dalgıcın zıpkınını ne ara aldım? Sular nasıl oluyor da boğazıma kadar uzadı? Aaa suda yürüyorum! Bak bunu biliyorum.*

Birazdan okyanus beni yutacak ve buna hiç itirazım yok!

Kabulleniş anları. En çok onları severim. Dünyanın rengi hafifçe solar, yeryüzünden dalga dalga anlayış yükselir. Bulutlar onaylayarak titreşir. Kabullendiğimde daha olgun hissederim.

Denizler altında olgun bir dalgıç ne işe yarar? Yüzmeyi o kadar da iyi bilmiyorsa üstelik.

* * *

Kostüm sahibi olmak, sizi o kostümün özüne dönüştürmez. Ama az çok ne yapacağınızı kestirebilirsiniz. Paletli ayaklar çırpma içindi, ağızımı usulca

aralayan hortum oksijen. Zıpkın hedefi paramparça etmek. Gözlüğümse suda daha net görebilmek için. Suyun altı gerçekten mavi miydi yoksa mavi olması gerektiğini düşündüğüm için mi bana mavi geliyordu, bilmem.

Ama maviydi işte ve daha derinler, daha derin maviydi. Harita nereye gitmem gerektiğini açık yüreklilikle anlatıyordu: Daha maviye! O mercan resiflerinin de ötesine. Batık geminin yelkenlerinin sapladığı kum tepesinin tam arkasına.

Dev balinanın aşınmış kemiklerinin içi. İşte varmam gereken yer orası: Ölü balinanın ıslak iskeleti.

Sonuçta cansız bir dalgıç sizi ne kadar yanıltabilirdi ki?

* * *

Resiflerin üzerinden süzülürken ensem ince ince karıncalanmaya başladı. Adını bilmediğim ufak tefek balıklar etrafımda cirit atıyordu. Şimdi daha yalnız ve kararlı hissetmeye başlamıştım. Kararlılığım kırmızı, buruş buruş bir balığın oksijen tüpüme attığı acımasız kafayla bölündü. İncinmiştim. Azarlayan gözlerimi ona diktim. O da bana baktı. Eğleniyor olmalıydı. Bir balığın suratınıza gülüşü gururunuzu eksiltebiliyor. Sonra gülmeyi bıraktı. Pörtlek gözleri daha da büyüdü ve kaba bir kuyruk manevrasıyla önümden kaybolup gitti.

Baktığı yöne hızlı bir dönüş yaptım. Resiflerin arası sakın görünüyordu. Kırmızı balığı muhteşem kararlılığım ve öfkemle alt ettiğimi düşünürken suyun zemini birden kızıla çaldı. Hemen ardından resiflerden yoğun kabarcık sürüleri yüzeye doğru koşturmaya başladı.

Buraya ait değildim.

Kim bilir hangi balık, hangi canavar tarafından rendelenip okyanusa karıştırılmıştı. Daha fazla düşünmemek için yüzmeye devam ettim.

Balinanın yanına vardığımda harita bilgim sıfırlandı. Benden beklenen buraya kadardı. Bana fısıldanan buydu. Neyi kaçırıyorum diye haritaya tekrar bakmak istedim. Çıkardığımda tek rehberim suda çözülüp gidiverdi. Sonra oksijen kaynağım biplede. Tüpten gelen hava ince ince ekşimeye başladı.

Ölü balina iskeletine baktığımda ne görmem gerektiğini düşündüm. Hayvanın başından kuyruğuna kadar **yürüdüm**. Kılçık. Ama büyüklerinden. Bildiğiniz kemik torbası! İçine gir, ağzını büz.

Sonra tekrar en başa döndüm. Hayır yatağıma değil. Balığın devasa ağzına. İç dışarıdan baktığınızda gördüğünüzden daha farklıydı. Oysa bütün iskelet sistemini gözlemleyebildiğiniz bir yığından, her açıdan benzer görünmesini beklersiniz.

Dişlerin arasında karşılaştığım tırtıl bana ya-

nıldığımı söyledi.

Ona suyun içinde nasıl konuşabildiğini sormak istedim. *Bir tırtıl konuşabilir mi*, diye sormak had-dim değildi. O insanlık yapıp beni içeri davet etti. Oksijen tüpüm ekmekle sıyrılacak kıvama gelmişti. Reddetmedim. Balinanın kemikli ağzından içeri paletli bir adım attım.

Dalgıç yanılmamıştı.

* * *

Balinanın içi kuruydu. Oksijen tüpüm son kez çırpınıp can verdiğinde, balığın iç dünyası beni hayata tuttu. Nefes alabiliyordum, bunu sevdim. Dalgıcın gözlüğünü çıkarmak istediğimde gözlerim ıslandı. Aniden gerçeklikle buluşup suyun altına geri dönünce telaşla gözlüğü geri taktım. Ona ihtiyacım vardı, gözlüğü kıramadım.

Söz dinleyen bir insandım. Dünyanın ve okyanusların böylelerine ihtiyacı var. Bir balinanın içindeydin ve gördüklerim de tam olarak buydu. Devasa dil bir kaydırak gibi uzaklara gidiyordu. Duraksayıp ne bulmayı umduğumu düşündüm. Tam da o sırada dişlerin arasındaki tırtıl bana geri döndü. Ayak bileğime sürtünerek hoş geldiğini söyledi.

Hoş bulmuştum. Daha derinlere inmeliymişim. Sarıklı salyangozlardan intikamımı almalıymışım. Neyin intikamı, dediğimde o sabah ilk defa şaşırdım.

Senin, demişti. Benim?

Kıyıya vuran cesedimi görmemiş miydin?

Bu soru canavarın *hemen de canavar olmuştu* dilinde yankılandı. Kıyıya vuran benim cesedim değildi ki? Şahitlerim kaplumbağa ve ailesine sorabilirlerdi. Kimse sormadı. Ben de söylemedim.

Sarıklı salyangoz, demişti. *Her şeyin başı o. Bütün derinlerin kabadayısı*. Onunla başa çıkmalıydım. Harita beni canavarın kalbine itmişti. Öyleyse o kalbi çıkarıp yemeliydim. *Ama ben sadece sahilde yürüyüşe çıkmıştım*.

Kalbini sökmeliydim onun.

Sarıklı salyangoz neye benzer, bilmiyordum bile. Öğrenecektim! Sonra? Kalbi var mıydı ki? Ölü dalgıcın canı çıkmalı çok olmuştu. Sırtlanlar şimdiye adamın koynuna girmiştir. Bir an dalgıcı ulu orta bırakıp harekete geçtiğime pişman oldum.

Yine de yapmak zorundaydım yoksa her şey için çok geç olabilirdi. Hangi her şey? Tırtılı kucağıma alıp havaya kaldırdım. Temiz bir izah istiyordum. *Beni şu dilin altına koy*, dedi. Koza olma vakti gelmiş.

Tırtılların ve ölü dalgıçların sözünü dinlemeyi bırakmalıyım.

Yine de onu dilin altına yatırıp üzerini güzelce örttüm. Zıpkınımı kucağıma alıp kaydırdan aşağı kaydım.

Derinlere.

* * *

Balınanın karnında önceki hayatımın hiçbir değeri yok. Kaydırdıktan fırlayıp kucağına düştüğüm garipliği açıklamak güç. Burada ağaçlar yılan dolu ya da yılanlar bir ağacın en temel yapı taşı ve bunu otuz üç yaşımda öğreniyorum. Tıslayan yapraklar arası uzanan dar patika. Balina midesinden beklenmeyen bir habitat.

Orman beni sokmadan açıklığa ulaşmanın haklı zaferini kutlamak için durdum. Tıslama sesleri mezar taşlarında yankılanıyor. Boy boy taşlar, üstlerinde hiç bilmediğim o dil. Okumaya çalışmak beyhude ama yine de deniyorum. Sanki araba tutmuş gibi öğürek vazgeçiyorum.

Akıl danışabileceğim bir tırtıl olsa keşke. Kalbini sökebileceğim bir salyangoz ya da. Yalnızım. Ormanın sesi dışında balınanın midesinde bana yardım edebilecek kimse yok. İşte öyle anlarda, bazen durup dinlemek gerekir.

Tıslamaların anlam kazanmasını hiç istemedim, kazanıyor. Beni mezar taşlarının *derinlerine* yönlendiriyor. Açıklığın en gerisinde, o ana kadar dikkatimden kaçan o sevimsiz mezar taşı görüyorum. Daha doğrusu anıtı. *Toprağa* saplanmış dev bir sarık. Hiç davetkâr değil. Ama gitmeliyim. Suya ilk adımı attığımdaki kararlılık beni sarığın fosilleşmiş yüzeyine çekiyor.

Zıpkınımınla kısa bir konuşma yapmak istiyorum. Söze zaman kalmıyor. Fosil sarsılarak *uyanıyor*. Üstündeki kökler ve toprak bir doğa harikası gibi yere çöküyor. Sonrası selamlaşma. İki duyurga, bir çift göz. Yeşil.

İntikam? Kalp?

Ama neden?

* * *

Sırtlanların sesi duyuluyor. İki duyurganın arasına titrek bir görüntü oturuyor. Piksellerin arasında o leş yiyecekler uluyor. Sahile inmişler. Birisi bay kaplumbağayı pençesiyle dürtüyor. Kaplumbağa evinde. Sürü uluyarak etin kaynağını işaret edince diğeri de dostlarına katılıyor. Ateşli bir sahil partisi. Parçalanan bedenlerin ıslaklığı beynimden içeri sızıyor. Sinemaya bu kadar boyut fazla. Dur!

Herkes payını alıp köşesine çekildiğinde ortada kaotik bir et yığını kalıyor. Saatler önce kabuğunu soyduğum o dalgıç, şimdi lime lime.

Görüntü geldiği gibi ansız kayboluyor. Duyurgalar alayla dalgalanarak bana bakıyor. Daha önce hiç zıpkın kullanmadım. Salyangoz da daha önce hiç zıpkın yememiş. Konuşuyor çünkü.

Ormana hoş geldin, diyor. Burası beni öldüreceğin yer. Eve muzaffer dönüşünün kapısı. Yılanların

çirkin korusu. Eski balınanın çaresiz midesi. Korsanların, yeni nesil dalgıçların ve iyi aile babalarının gözde mezarlığı. Hazine haritalarının hevesli çarpısı. Burada kimse gerçek safsatasının arkasına saklanmaz. Okyanusa hoş geldin.

Artık ne tırtıla ne de fısıltılara ihtiyacım var. Yazgı. Beni buraya getiren şey bu. Zıpkını tutan parmaklarım ısınıyor. Kabuğu delemeyeceğimi biliyorum. O yüzden Duyurgaların altında yeşil, fosforlu bir ışıkla parlayan kaygan deriyi gözüme kestiriyorum. Tek silahım bana veda edip hedefe fırlarken yalnızlıktan üşüyorum.

Kostüm sahibi olmak, sizi o kostümün özüne dönüştürmez.

ISKA!

Zıpkın fosile çarpıp bükülerek yere düşüyor. Salyangozun ağız olsa dudaklarını büzerdi. Sanki bu sahneyi milyoncu defa yaşıyor. İç geçirip mezar taşlarını işaret ediyor. Ne göreceğimden eminim. Her mezar taşına ayrı ayrı görüntüler yağıyor. Reji ekibi harika koordine olmuş. Aynı sahne, farklı açılardan gösteriliyor. *Bu benim.*

Hayır, değilim! Onlar zıpkının eski sahipleri. Yüzlerce. Hepsinin sonu aynı. Yayın cızırdayarak kesiliyor. *İstiklal Marşı ve kapanış...*

Sarıklı salyangozun dakikalardır bana yaklaştığını fark edememişim. Artık burnumun dibinde. Yılanların bana fısıldadığını fark edememişim. Ağaçlar yapraklarını dökmüş, balınanın midesinde sonbahar.

İlk yılan beni sırtımdan bıçaklıyor. Yine de bunu beklemiyordum. Öne doğru sendeliyorum. Yüzüme bir duyurga çarpıyor. Suratım yangın yeri. Bükülmüş zıpkınımınla göz göze geliyorum. Çareler çok uzakta. Bir başka yılan oksijen tüpümü deliyor. Zaten boş olan tüpten kesif bir koku yükseliyor. Hayır hayır, bunu hak etmiyorum.

Birkaç kelebeğin pırıltısı görüntüye giriyor. Mezarımı kazıyorlar. Dakikalar önce uykuya yatırdığım tırtıl da orada! Bana selam veriyor.

Alamıyorum.

Üzerime çullanan yılanlar arasında çırpınmaktan fazlasını yapamıyorum. Bacaklarım çoktan sarılmış. Boştaki elimle yapabileceğim son şeyi yapıyorum: Gözlüğümü çıkarıp atıyorum. Okyanus genzime doluyor. Gerçek, yilandan da beter. Tonlarca su ansızın üstüme çörekleniyor. Yılanlar, salyangoz, kelebekler birden yok oluyor. Gerisi mavi karanlık. Ciğerlerim patlarken cesedimle göz göze geliyoruz.

Ölü dalgıcın yazgısını paylaşmaktan gurur duyuyorum. Kıyıya vurduğumda, sırtlanlardan önce bulunmayı diliyorum.

Bana güvenmelerini.

ESKİ DOSTLAR ÇIKMAZI

Ömer Can Saroğlu

Gün kararmıştı. Şehrin yağmurlu havasını taşıyan rüzgarlar balkon kapısından içeri giriyor, evi top-rak kokusuyla dolu bir huzur kaplıyordu. Televizyonda haberler dönüyor, bedelli askerlik yasası hakkındaki bölüm için altyazı yayınlanıyordu.

Müjde'nin, "Çay n'oldu?" demesiyle bakışlarını sarışın muhabir kızdan çevirdim. Yazdığı son romanıyla gazete ve dergilere röportaj veren; ama idealist-gıcık- tavrı nedeniyle televizyondan uzak duran bir-cik yazar eşim, ilgimi kızdan almaya uğraşıyor, dahası çay istiyordu. Oysa bu yasayı ne zamandan beri beklediğimi biliyordu. Kızla ilgilenmekten ziyade, bakanlık görevlisinin sözlerini merak ettiğimi anlıyor olmalıydı. Askerlikle ilgili pasifist düşüncelerimi destekler ve paylaşırdı; ne var ki askerliği gözümde büyüttüğümü, bunu hayatı deneyimlemek ve gerçekten ilham almak için maceranın çağrısı olduğunu söylerdi. Askerlik süresi boyunca onun için çalışabileceğime, gerekirse orada edindiğim tecrübeleri ve tanık olduğum olayları birebir ona anlatmam karşılığında bana ödeme yapabileceğine dair şakalar yapardı.

"Damacanada su bitmiş!"

"Söyle o zaman," dedi. Buyurgan tavrını son zamanlarda kazandığı başarılarla bağlıyordum.

"Bir su lütfen."

Su hattı oluşturmaları yetmediği gibi artık

daire, yani müşteri kayıtlarını da tutuyorlardı. Yaşlı kadınlar, üfürükçüler suyun da belleği olduğunu söylerlerdi: Kapital bunu kanıtlamak istiyor.

Salona döndüm. Televizyon kapatılmış. Müjde'nin yanına oturdum. Rahatsız olacağını biliyordum, hep olurdu. Çalışırken sesler onu oyalardı; ama biri ona veya yaptığı işe ilgi gösterdiğinde alt üst olurdu.

Notlarını karıştırmaya başlamıştım, Müjde'ye ne zaman gelecek azardan önce duracağımı bekleyerek yüzüne bakıyordu. Yazılarına bakarken bile yüzündeki memnuniyetsiz ifadeyi görebiliyordum. Sanki mükrepten kelimelere akmıştı. Tüm harflar kırmızı, tüm noktalar ultimatom. Kapı çaldı.

Evimiz beş katlı binanın ikinci katı. Her katta on dokuz basamaklı dönen merdivenler var. Eve gelene kadar otuz sekiz basamak ve yaklaşık on adım olmalı. Damacana su on dokuz litredir. Orhan ve Müjde çiftine nerdeyse bir hafta yeter. Çok su içmedikleri için yüzleri su şirketlerince bilinmez, ama numaraları kayda alınır. Gerekirse veresiye de verilir, ama zaten halleri vakitleri yerinde. Yeni müşteri oldukları için ilk başta sevilirler, damacana yanında su pompası da satın alırlar.

Kapıyı açtım. Taşınalı çok olmamıştı, bu evin beyaz demir kapısı insanda içeri galoşla girilen yerlerin temizliğini ve belki gerginliğini çağırıştırıyor olmalıydı.

Damacanayı tutan adam, suyu omzundan

diğer eliyle dengede tutarak yere indirdi. İlk başta yuvarlağın bir bölümü ve sonra kütlenin kalanı yere düşerkenki merkezdeki sarsıntı... Bir uzay dairesi indiremeyeceğinin sinyalleri.

On dokuz litrenin yere inişi... Elime aldığım bozukları sayarken kafamı kaldırıp Can'ı görüşüm... Açık kalan kapının cereyan yapıp, balkondan gelen rüzgarların Müjde'nin çalışma kağıtlarını uçurup saçlarının arkasına kadar gelmesi... Can'ın genzinden gelen sarsıntısız bir, "Selam-ün Aleyküm."

Can... Çocukluk arkadaşım, benden birkaç yaş büyük abim... Beraber oyunlar oynadığımız, sokakta futbol maçları yaptığımız kaptan... Bazen bizim eve oynamaya gelip bizim kalan kapıcının oğlu... İlk cinsel heyecanları birbirimize anlattığımız dostum, canım arkadaşım... Hatırlamadın mı beni?

"Boşu alayım."

"Ne?"

"Daha önce bizden damacana almamış mıydınız? Almadıysanız, o zaman ekstra para alıyoz ya."

"Ha! Damacana... Boş. Burada."

* * *

"Oğlum o çocukla görüşmeni istemiyorum. Git Kağan'la, Mehmet'le görüş."

"Niye baba, Can kapıcının oğlu diye mi? Fakir diye niye onu hor görüyorsun, bizim de bir aralar durumumuz kötüydü."

"Ne zaman durumumuz kötüydü? Biz sana hiçbir şey hissettirmedik. Sen nereden bileceksin? Biz fakir falan değildik. Hiçbir zaman olmadık da. Bakma bir ara hacizciler geldi, annenin kredi kartı borçları yüzünden."

İçeride bizi sessizce dinleyen annem lafa karıştı, "Çıkarmasaydın o zaman kredi kartlarını... Sanki keyfimdten harcadım. Benim suçum mu oldu şimdi?"

"Harcamasaydın Tülay, sana kart çıkardık diye sonuna kadar harcamasaydın... Bankalar veriyorlar sınırsız kartları, harca harcayabildiğine. Sonra... Bak batıyor işte herkes, bir tek biz değil ki... Aman oğlum, kulağına küpe olsun, sakın kredi kartı falan filan uğraşma. Kimseye de kefil olma, sonra çok sıkıntısını çekeceksin."

"Murat bu çocuk on yaşında, niye kafasını bulandırıyor? Herkes senin gibi enayi değil ki!"

"Sen karışma! Oradan dır dır dır! Bak oğlum o Can'la görüşmeyeceksin. O çocuğun eli uzun, Hamit Ağabey'in sucusunda çalışıyor, biliyorsun değil mi? Hah! Benden sana tembih; o çocukla ne görüş, ne de eve getir. Sonra ben karışmam!"

Babamın söyledikleri kafamı kurcalıyordu.

Top oynadıktan sonra Hamit Ağabey'in damacana dükkânında su içmeye gittiğimizde Can bize ustalıklı ev sahipliği yapıyor, bardakları bize öyle bir sunuyordu ki dükkândaki her şeyin yerini biliyormuş izlenimi yaratıyordu. Onun bir hırsız olabileceğine dair kuşku-larım kesinliğe varıyordu. Olan biteni öğrenmek için ilk fırsatta konuyu açmalıydım, ama bizimki gibi zengin çocukların olduğu bir mahallede ahlâki bir tavrın olabileceği beni tereddüde sokuyordu. O yüzden yalan söyledim:

"Beyler, beyler... Ben geçen gün hırsızlık yaptım lan!"

"Hadi lan! Ne iğrenç adamsın! Ne çaldın?"

"Bir şey değil ya, sakız filan çaldım."

"Lan, bir daha bizim eve gelme, bacağına sıçtığımın hırsız!"

"Ne var oğlum, siz hiç yapmadınız mı?"

"Zenginiz oğlum biz, niye çalalım."

"Oğlum benim de param var, ama bunun heyecanı başka. Değil mi Can? Sen de yapıyorsun değil mi?"

"Ne diye bana soruyorsun ki lan! Amına koduğum! Ben kapıcının oğluyum diye hırsızlık mı yapacağım illa, amcık!"

Can üzerime yürüyüp beni itmişti. Yere düş-tüğümde elindeki plastik kola şişesini kafama fırlattı ve beni tekmelemeye başladı. Diğerleri buna hiç ses çıkarmadılar, "Beter olsun amına koyduğumun hırsız," deyip durdular. Can, Leventspor altyapısında oynadığı için topa nasıl vurması gerektiğini iyi biliyordu, tekme-leri sert ve seri-ydi.

Her saniyede bir tekme yediysem aşağı yukarı altmış tekme yemiş olmalıyım. Her tekmenin güzerga-hı farklı ve planlı gibiydi. Vücudumu eşit derecede döv-mek isteyen dikkatli bir çalışma... Çocuk küçük yaşta futbol yerine basketbola yönlendirilse etkisini yitirecek olan tekmeler...

O durduğunda ağılıyordum. Sadece fısıldaya-rak, "Ben hırsız değilim... Ben hırsız değilim," deyip to-pallayarak eve dönmüştüm.

* * *

Bir kişinin bir günde içmesi gereken su mik-tarı vücut ağırlığının yüzde üçü'dür. Banyoda çıplak soyunup tartının üzerine çıkarsam seksen kilo gösterir. Bu sırada aynadan çıplak vücudumu görüp tuhaflaşı-rım. Göbeğimin hafif öne çıkıklığı, yüzümün orantı-sızlığı ve omuzlarımin darlığının hiçbir kimseyi baştan çıkaramayacağını, karımın beni güneşin erkenden bat-tığı kış aylarında sevdiğini düşünürüm.

Seksen kilo, iki buçuk litre su içmek gerekti-rir. Bir damacana on dokuz kiloysa; tek başıma içerek sekizinci günde bitirir, sekizinci günde sucuya telefon

açar, sekizinci günde Can'ı görürüm. Parayı erkenden hazırlamam, bekletirim; o kapıda beklerken ben parayı arar, onun kapı eşiğinden görebileceği bir yere önceden astığım çocukluk fotoğraflarımı fark etmesine zaman tanırım. Sonra yanına hevesle dönerim, yüzündeki şaşkınlığa bilgiç bilgiç bakar, ona kollarımı açarım.

Sekiz gün çok uzun, ben de günde iki buçuk litre su içmem. O yüzden suyu harcadım. Çiçeklere bol döktüm, makarna için kaynattım, rakı şişesine doldurup buzdolabına koydum... İki gün sonra tekrar telefon açtım. Bu sefer başka biri geldi elinde damacanayla, kara kaşlı kara gözlü... Çocukluk arkadaşım olmadığı gibi kavgalı olduğumuz yan mahalleden bile değil...

Damacana dükkânının yakınlarındaki ağacın arkasına saklanmıştım. Altımda elektrikli bisikletim, kafamda kaskım ve taktığım güneş gözlükleriyle uzun bir takibe bile hazırdım. Dükkânın kapanış saatini baz alarak burada durmuş, Can'ın işten çıkmasını bekliyordum. Müjde'ye Marvel filmine gideceğimi söylemiştim. Beni birkaç dakikalığına bayağı bulduğunu, ama durumdan da şüphelenmediğini biliyordum.

Dükkândaki son ışıklar da söndükten sonra içeriden tanımadığım bir adam çıktı. Can belki de doğrudan eve dönmüştü, boşuna beklemiştim. Olsun, yarın yine bekleyecektim. Adam, minibüsüne binip uzaklaştı. Bense yorulmuş ve biraz mutsuz çocukluğumun geçtiği mahalleye bakıyordum. Arkamdan ayak sesleri geldi. Boğaziçi Üniversitesi'nin spor kompleksinden çıkanlar olduğunu düşünüp dönüp bakmadım. Sesler bana doğru yaklaştı. Ve sonra biri, "Birader, bakıverse-ne!" dedi.

Can'dı. Dövecekmiş gibi üzerime yürüyordu. Biraz korkmuştum. Boş bulunarak "Efendim Can," dedim.

"Nerden tanıyorsun beni, neyin peşindesin lan sen? Dükkânı soymayı mı planlıyorsun amcık!" dedi.

"Can, beni hatırlamadın mı? Orhan ben... Saygılı Apartmanı'ndan. Daire sekiz."

Gözlerini kıstı, yüzünü ekşitti. Sanki 'ben bu çocuğu daha önce dövmüştüm' der gibi bir hali vardı.

"Orhan... Vay, kardeşim..." Kollarımızı açıp sarıldık. Kaskımın içindeki sıkışmış suratımda, gözlerim dolmuştu.

Biz mahalleden taşındıktan sonra kardeşi ölmüş, hastalığını sormadım. Eskisinden de öfkeli biri olmuştu. Babası hâlâ kapıcılık yapıyormuş. Mahalleye kimse kalmamış. Üniversiteye hiç gitmediğini, Leventspor'da da top oynarken hocasını dövdüğü için hiçbir zaman lisans çıkartmadığını söyledi. Birkaç kez

iş verirler diye eski arkadaşlarına gitmiş, ama yüzüne bakmamışlar. Hayat böyleymiş. İkiyüzlüymüş. Şimdi beni gördüğü için çok mutluymuş.

O gece ayrıldıktan sonra eve döndüğümde durumu Müjde'ye anlatmıştım. Bana uzun yıllar sonra onunla konuşmanın nasıl olduğunu sordu. Aynıydı, dedim. Biraz tedirgin edici.

Ertesi gün, evimizde su olmasına rağmen, Can geldi. Omzundaki damacana'yı mendil düşürür gibi yere indirdi. "Bu benden olsun," dedi.

"Çok sağ ol, Can. Gelsene çay içelim."

Müjde evde yoktu, ancak yine de söyledikten sonra biraz pişman olmuşum. İçeri girdiğinde etrafı süzdü. O ne yaparsa yapsın, babamın sözleri hâlâ kulağımda çınlıyordu. Sanki evi soyamak üzere keşfe gelmiş gibi bir hali vardı. Müjde'ye söylesem geceleri heyecanlı bir şekilde beklemeye başlardı; ama ben gidip bir alarm taktırsam iyi olacaktı.

Saatlerce konuştuk. Anlatacak çok şeyi vardı. "İşten böyle kaytarmak sıkıntı olmuyor mu," dedim.

"Lanet olsun böyle işe. Beklesin ibneler, her gün on dokuz litre sırtımda dolaşıyorum. Sikeyim böyle işi," dedi.

Söylemek istediği bir şey varmış gibi, arada bir şeyler düşünüp sessizleşiyordu. Ben de söylecek bir şey bulamayınca çay doldurayım dedim, mutfaka giderken bir yandan onu dikizleyerek.

"Bak Orhan, şimdi senle çocukken kavga etmiştik ya, çok pişmanım sana öyle vurduğum için," dedi.

"Çocuktuk Can, olur öyle şeyler."

"Olsun... Olsun, önemli. Hem sen gittikten sonra ben de biraz düşündüm. Hayat adil değil Orhan! Hayat adil değil! Herkes avantajında... ama böyle yapamıyorum. Bak, bizim dükkân mesela. Deli gibi iş yapıyor. Niye? Çünkü insan su içmek zorunda!"

"Evet biliyorum, günde iki buçuk litre için diyorlar, ama kilo ve boya göre değişiyor."

"Doğrudur. Şimdi günde yüz tane damacana sattığımız oluyor, bazen iki yüz. Bunu paraya vursan, of deli para!.. Ama ben ne kazanıyorum, hiç!"

Çekindiğim şeyler başıma geliyordu. Sohbet rengini değiştirmişti. Biraz daha cesaret bulduktan sonra bana damacana dükkânını soymayı teklif etti.

Tavri o kadar buyurucuydu ki ona karşı koymamıştım. Bu fikrinin ahlâki açıdan etik olmadığını, toplum nezdinde bağışlanamayacağını söylemek istiyordum; ama o beni ne zaman ağzımı açsam sert bakışlarıyla susturup konuyu bir şekilde gelir adaletsizliğine, çocukken benim yaptığım hırsızlık yalanının aslında düzenin doğal sonucu oluşuna getiriyordu. Her

şey bir yana, polis bizi yakalayabilirdi, hapse bile girebilirdik. Dahası Müjde'ye ne diyecektim. Müjde böyle bir şeyi ahlâki açıdan yargılamazdı, bu olaya macera gözüyle bakardı ancak; bunu onunla değil de bir başkasıyla yapıyor oluşuma bozulurdu. Zaten Müjde'yle böyle bir işe girişsek paraları çaldıktan sonra muhtemelen yakar, sonra da şarap içerdik. Onun tavrı farklıydı.

Tüm bu ikilemlerin ortasında ertesi gece kendimi yüzümden maske, elimde fenerle dükkânın karşısındaki yine aynı ağacın arkasında gizlenirken bulmuştum. Panik atak geçirmeme rağmen Can'ın yönlendirmeleriyle bana söylediği her şeyi yapmıştım. Sersemlikten aklımın bulandığı anlardı. Alarmin susturulması, kapının açılışı, benim damacanaları deviririm, Can'ın kasayı açıp paraları toplaması, tüm bunların arasında durup bana bir bardak su içirmesi, çıkışımız ve ardından kapıyı kitleyişimiz... Beklediğimden çok daha hızlı gerçekleşmişti, Can'ın eli sandığımdan daha uzundu.

Paraları toplayıp siyah bir poşete koyduktan sonra Can'ın motoruna atlamıştık. Can'a "Ben eve gitmek istiyorum, lütfen beni eve bırakır mısın?" demiş olmama rağmen motoru şile yoluna doğru sürmüştü. Her şeyi daha önceden planlamış olduğu belliydi. Bir motelde durmuştuk. Ben ortada dikiliyor ve boş bakışlarla etrafa bakarken o bize iki yataklı bir oda ayarlamıştı bile. Sonradan odaya çıktığımda fark ettiğim kadarıyla iki tane de kadın.

Cep telefonuma baktığımda Müjde'nin defalarca aramış olduğunu gördüm. Endişeyle Can'a dönüp, "Benim dönmem lazım," dediğimde elimden telefonu alıp fırlattı.

"Bundan sonra eski hayatın yok, unut onu. Artık biz kaçağız!" dedi.

Bayılacak gibi olmuştum, koltuğa oturup hıçkırarak ağlamaya başladım. Can'sa siyah poşetteki paraları çıkarmış sayıyor, "Yaşadık oğlum yaşadık. Amina koyduk paranın," deyip duruyordu.

Kadınlar odaya girdiğinde Can ayağa kalkıp onları karşıladı. Onları getiren çocuğun eline harçlık sıkıştırdı. Kadınlardan biri bana bakıp, "Bunun nesi var böyle, hasta mı?" diye sordu. Sonra hep beraber beni tutup soydular, yatağa attılar. Kadınlar da soyununca kendimi heyecanlı ama stressiz hissettim. Olaylar akıyordu ve ben bunun sade bir tanığıydım. Bütün gece hiç tanımadığım kadınla bıkmadan seviştik.

Bir gün yirmi dört saattir ve güneş her gün farklı bir vakitte doğar. O henüz ilk hırsızlık günümde, güneşin doğmadığı bir saatte kaldığımız otel odasının kapısı hızla vuruldu. Müjde'nin bizi bastığını düşünmüştüm, telefonlarına cevap vermemiş olmam onu sinirlendirmiş olmalıydı.

"Aç kapıyı, polis!"

Korkudan sıçrayarak uyandım. Kadınlar yoktu. Can panikle sandalyedeki eşyalarına doğru fırladı.

"N'apıcaz şimdi?" dedim. Elini daha önce fark etmediğim silahına götürdü.

"Saçmalama, saçmalama... Buradan sağ çıkmayız. İndir o silahı!" dedim.

Can bağırarak, "Götünüz yiyorsa içeri girin lan ibneler, hepinizin anasını sikeceğim. Beyninizi mermiyle dolduracağım lan orospu çocukları!" diye bağırıyordu.

Çıldıracak gibiydim. Bir şey yapmalıydım. O an bir sessizlik oldu. Öleceğimi hissettim. Müjde'nin sıcaklığını özledim. Gözlerimi kapadım, iki elimi başımın üzerine koyarak, "Tamam teslim oluyorum, ateş etmeyin," diye bağırırdım ve koştum.

Can arkamdan, "Satıcı puşt," dedi ve tetiğe çekti.

Kapıyı açmamla birlikte silah sesini duyan polisler beni yere yatırdı ve duvara siper aldılar. Polislerden birinin tekmesi böğrümde geldi. Sonra bir başkasının ayakkabısı, yere uzanmış suratımın üzerine bastı. Ayakkabının altından gelen toprak kokusu bayılmadan önce içimi huzurla doldurmuştu.

Can'ı öldürmüşler. Sağ elindeki silah düşmüş. Ceketinin içine koyduğu siyah poşetteki paralar kanlanmış. Odanın içine polisler girip çıkmış, incelemeler yapmışlar.

Sedyenin üzerinde onu son kez görüyordum. Fotoğraf flaşları patlıyor, haber kanalları olay yerinden canlı yayın yapıyordu. Polislerin duraksamasından faydalanan sarışın muhabir kız yanıma gelip bana mikrofon uzattı. Beni korumak isteyen polisler onları azarlayarak uzaklaştırdı, başımdaki doktora, "Bilinci yerinde mi?" diye sordu.

Gözlerimi muhabir kızdan, ona çevirdim. Yaşananları anlatmaya başladı:

Sabah, asker kaçağı olduğum için beni şubeye götürmeye gelmişler. Ancak yanımdaki adamın anlaşılmaz şekilde silahına sarıldığını, benim hemen kapıdan çıkıp teslim olduğumu, Can'la girdikleri çatışmada Can'ı hem omzundan hem de başından vurduklarını, içeri girdiklerinde cesetten çıkan parayı görünce işin içinde bir bit yeniği olduğunu ve savcının soruşturma başlattığını açıkladı. Avukatıma haber vermek istersem arayabileceğimi filan da söyledi.

Bense Müjde'yi düşünüyordum. Tüm bu saçmalıkları ona açıklamanın herhangi bir yolu var mıydı? Beni hapiste ziyaret eder miydi?

Beni boşar mıydı?

Ağlamaya başladım. "Ben hırsız değilim... Ben hırsız değilim..."

İstasyon: 10

Bilet: 3 Lira

